

ÎNALTPREASFINȚITULUI PĂRINTE ARHIEPISCOP IOACHIM,
ARHIEPISCOPUL ROMANULUI ȘI BACĂULUI

ÎNALTPREASFINȚIA VOASTRĂ,

Cu ascultarea duhovnicească canonică și respect față de lucrarea arhierescă slujitoare a Înaltpreasfinției Voastre și de respectabila Voastră persoană, ca fii ai Sfintei Biserici Ortodoxe, cu smerenie vă rugăm să binevoiți să vă aplecați atenția asupra unor aspecte privind viitorul „Sinod Panortodox”, care se preconizează a avea loc la Academia Ortodoxă din Creta, în perioada 16-27 iunie 2016.

Avem convingerea că, trăind în Biserica lui Hristos, am fost mereu în Duhul Adevărului lăsat nouă de la Cincizecime. Noi, ca oameni, am fost supuși greșelii, dar Biserica Ortodoxă a rămas nepătată, a păstrat Sfânta Tradiție și deplinătatea dumnezeiescului Har mântuitor. Teologia ortodoxă continuă să meargă pe drumul așezat de toate Sinoadele Ecumenice anterioare, de toți Sfinții Părinți. Axioma teologhisirii ortodoxe este urmarea Sfinților Părinți și neîncălcarea hotarelor așezate de ei.

Înțelegem să acționăm în duhul iubirii, ascultării, smereniei și respectării celor lăsate de înaintașii noștri. Nădăjduim ca până la sfârșitul vieții noastre pământești să rămânem credincioși și ascultători, mergând pe drumul statornicit nouă, prin poruncile Mântuitorului, de Sfintele Sinoade, de învățăturile mărturisirii Sfinților Părinți, să rămânem statornici în credință neclintită și în dragoste vie pentru Dumnezeu.

Credem că singura care mântuiește este Credința Ortodoxă și singura Biserică este cea întemeiată de Hristos. Nu există mai multe biserici, nu există decât Una, Sobornicească și Apostolească Biserică: Biserica Ortodoxă. Ea a rămas neschimbată în poziția ei față de creștinismul occidental, față de papism, protestantism (luteranism, calvinism, etc.) și anglicanism, care sunt caracterizate drept căderi eretice de la Biserica cea Una. Conștiința de sine ortodoxă, potrivit căreia cel care încalcă un mic lucru din acestea se consideră schismatic, eretic și este anatemitizat și socotit de toți ca aflându-se în afara comuniunii, își păstrează integritatea.

Prin urmare, singurul temei acceptabil al unirii bisericești este absoluta unitate a credinței și acordul în privința dogmelor, prin acceptarea fără modificări de către eterodocși a dogmelor ortodoxe. Privitor la dumnezeieștile dogme, în nici un caz nu este loc de economie și compromis. Bunăvoința față de eretici se poate transforma într-o capcană a schimbărilor, făcute să ne apropie de ei, cu prețul îndepărtării de la calea cea adevărată, de la credința cea dreaptă. Termenul „eretic” nu este o insultă, ci un indicator al condiției celor abătuți de la învățătura de credință ortodoxă.

Modificările de natură doctrinară introduc ambiguități și nu limpeziri unor probleme care pot genera interpretări sau devieri. Se răspunde unor comenzi din afara Sfintei noastre Biserici, iar Sinodul, în loc să apere comoara care ne dă viața cea în Lumină, renunță de bună voie la poziția legitimă, unică, a Ortodoxiei, alegând calea cea largă a pierzaniei și nu poarta cea strâmtă care ne duce la Păstorul ce Și-a dat viața pentru oile Lui.

Se vorbește de un eveniment cu un statut de o manieră nouă (Pan-ortodox), cu o denumire pe care și-o asumă prea devreme (Mare și Sfânt), cu o tematică parțial îndreptățită de schimbările petrecute în lume, cu un limbaj care va crea probleme de

interpretare dogmatică, cu un mod de organizare în care decidenții au de aplicat pentru întâia oară alte reguli, așa încât nu poți să nu te întrebi unde se va ajunge. Așa cum un pom se cunoaște după roadele lui, vom cunoaște, după rezultatele lui, duhul în care se va fi lucrat la acest Sinod Panortodox.

Biserica Ortodoxă Română s-a afiliat Consiliului Mondial al Bisericilor [CMB], făcând în acest context gesturi de apropiere de cei aflați în credințe eretice; a făcut atât de multe încălcări ale celor stabilite în Sfintele Sinoade Ecumenice la anumite întâlniri (Toronto, Chambesy, Canberra, Balamand, Ravenna, etc), atât de multe cedări în fața ereticilor, încât situația a devenit îngrijorătoare de foarte mult timp.

În materialele pregătite pentru dezbaterăa temelor Sinodului Panortodox sunt folosite uneori sintagme străine de duhul Ortodoxiei, sloganuri care nu ne aparțin. Se vrea comuniune? Dar în ce fel? Se vrea Potir comun? Nu din Euharistie rezultă dreapta credință, ci din dreapta credință rezultă Euharistia cea adevărată. Unirea cu Hristos nu poate fi înțeleasă fără unirea în adevărul Lui, în adevărul despre El. Unica modalitate de restabilire a comuniunii noastre cu ereticii este proclamarea rătăcirii acestora, iar în ceea ce-i privește, pocăința lor, așa încât să fie o adevărată unire și pace; unire cu adevărul, nu cu rătăcirea și cu erezia.

Noi avem o bază și un temei: să ne sprijinim pe cele șapte Soboare Ecumenice, pe Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți și să nu facem demersuri pentru a ne apropia de eretici, pentru a ne asemena lor, ci să-i îndemnăm să își recunoască ei rătăcirea și să revină pe fâgașul de la care s-au abătut și atunci vor fi cu noi în Sfânta Biserică Ortodoxă. Despărțirea noastră de veacuri de ei, chiar dacă a fost provocată de divergențe dogmatice, are totuși un caracter canonic. Într-o scrisoare către Ieromonahul Teofan din Evia, Sfântul Marcu al Efesului scria: „Fugiți, fraților! Fugiți de părtășia cu cele de neîmpărtășit și de pomenirea celor de nepomenit!”.

Cu smerenie, dar și cu îngrijorare, ne exprimăm dezacordul cu privire la abolirea practicii Sfintelor Sinoade Locale și Ecumenice în vigoare până în prezent, în care se dorea ca fiecare episcop să poată dispune de propriul său vot. Introducerea unei noi reguli - un vot pentru o Biserică - face ca membrii viitorului Sinod Panortodox, cu excepția Întâistătătorilor, să fie elemente pur decorative, lipsindu-i de dreptul de vot.

Am dori să se respecte hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice și să nu aibă loc practicarea rugăciunilor în comun și a împărtășaniei comune cu ne-ortodocșii, iar cei care se fac vinovați de acest păcat să fie aduși prin părintească certare la ascultarea hotărârilor Sfintelor Sinoade Ecumenice și ale Sfinților Părinți care și-au vărsat sângele pentru Ortodoxie.

Condamnăm noua învățătură eclesiologică eretică - despre existența harului mântuitor în afara granițelor canonice ale Bisericii Ortodoxe - așa numita „teorie a ramificațiilor” și a „trunchiului comun”, cât și „teoria minimului dogmatic”.

Dorim ca acei care ne păstoresc și ne reprezintă să nu se situeze pe pozițiile încălcării canoanelor, participând la rugăciuni în comun cu cei aflați în afara Bisericii, să nu-i pomenească la Sfintele Slujbe și să nu ia hotărâri străine de ceea ce ne-au lăsat Mântuitorul și Sfinții Părinți.

Vă cerem sprijin ca aceste temeri ale noastre să fie transmise Întâistătorilor Bisericii noastre, încât să nu se ajungă la luarea unor hotărâri care să se abată de la adevărul de credință. Mai bine să strigăm noi și să nu fi fost nevoie, decât să se întâmple lucruri care să fie urâciune în fața lui Dumnezeu. Am studiat temele aprobate oficial pentru a fi examinate și adoptate de viitorul Sinod Panortodox, am văzut poziția ierarhilor desemnați să participe la pregătirea materialelor, am văzut nenumăratele luări de poziție ale celor din țara noastră și din alte țări, fie la nivel de Întâistători, fie ale unor personalități considerate repere ale Ortodoxiei, la ale căror luări de poziție ne-am alăturat și pe care le-am inclus ca anexe în materialul de față.

Am expus îngrijorările noastre și ale credincioșilor pe care îi păstoriți, îndemnându-i la ascultare și discernământ duhovnicesc, dând credit Înaltpreasfinției Voastre, cât și Întâistătorilor Bisericii Ortodoxe Române că veți face ceea ce este plăcut lui Dumnezeu în privința celor ce se vor discuta și se vor hotărî la Sinodul Panortodox care vine. Am încercat ca această atitudine a noastră să fie expusă cât mai moderat, tocmai pentru a nu fi etichetați ca extremiști, fundamentaliști, pseudo-râvnitori și schismatici, însă vom fi fermi și neclintiți în credința noastră și vom spune ceea ce considerăm că este drept și corect în fața lui Dumnezeu, atunci când Sinodul va prezenta rezultatele sale.

Sinodul Panortodox, este momentul final al unui demers început cu zeci de ani înainte, când s-a inițiat mișcarea Ecumenică și CMB-ul, organizație de tip protestant cu sediul la Geneva, care promovează conceptul New Age, „unitate în diversitate” și dorește unirea creștinilor cu celelelte religii.

“*Ecumenismul este produsul masoneriei*” (Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae) și este dictat de interesele politice ale Oculței Mondiale (Sionismul), care dorește să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Se impune treptat și subtil un control unic, absolut și totalitar în care identitatea se anulează și se conturează o religie sincretistă unde “*toleranța este un zeu*”, religie care să ajute la instituirea adorării lui Lucifer și instaurarea lui Antihrist.

Încheind, Înaltpreasfințite Părinte, vă cerem cu smerenie, cu bună-credință, să luați în considerare dezacordul nostru documentat și argumentat, față de aceste aspecte legate de viitorul Sinod Panortodox din iunie 2016.

Vă facem direct răspunzător în fața Bunului Dumnezeu, ca cel ce aveți misiunea și pentru care ne rugăm ca „drept să învățați Cuvântul Adevărului” și totodată vă asigurăm de toată susținerea noastră în lupta pe care o aveți de dus în aceste momente de răscruce, hotărâtoare pentru apărarea Ortodoxiei. Așteptăm un răspuns în scris, până la începerea Sinodului, prin care să vă exprimați poziția, ca ierarh al Bisericii Ortodoxe Române și păstor al nostru, despre cum este și va fi afectată Ortodoxia de:

- a - Sinodul Panortodox
- b - Ecumenismul și Consiliul Mondial al Bisericilor
- c - Masoneria și Sionismul
- d - Noua Ordine Mondială și New Age.

Vă anexăm alăturat, materialele în baza cărora am făcut această scrisoare:

1. Sintează referitoare la luările de poziție ale ierarhilor asupra temelor finale pentru viitorul Sinod Panortodox.
2. Documentele și temele finale pentru viitorul Sinod Panortodox.
3. Mărturisirile actuale împotriva Sinodului Panortodox.
4. Listă cu semnăturile susținătorilor prezentului memoriu.

Data, 13.05.2016.

Cu dragoste în Hristos - Domnul,
Ai Înaltpreasfinției Voastre fii duhovnicesci

IEROMONAH NACARIE BANU. Semnătură

N. Banu

Post Scriptum :

Menționez că acest memoriu vine pe linia pe care am avut-o în slujirea mea față de Dumnezeu în Sfânta Biserică, slujire în care m-am manifestat consecvent pe linia apărării dreptei credințe ori de câte ori am considerat că se întâmplă lucruri de natură să aducă atingere acesteia.

Astfel:

- Am predicat din fața sfântului altar ori de câte ori a fost nevoie, în apărarea dreptei credințe și împotriva ereziei ecumeniste care s-a strecurat în Biserica Ortodoxă.
- Am depus un memoriu împotriva primirii și cinstirii papei Ioan Paul al II-lea de către Patriarhul Teoctist în anul 1999.
- M-am opus an de an acțiunilor ecumeniste din protopopiatul Onești, desfășurate în "săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor", unde au participat alături de reprezentanții romano-catolicilor și preoți ortodocși.
- Am luat poziție în Sinaxa stareților din 2015 față de slujirea, în mod necanonic, la Sfânta Liturghie a unui protosinghel dovedit a fi mason.

IEROMONAH: ATHANASIE PARFEND *Parfend*
MONAH EFTIMIE DRĂGAN *Drăgan*
MONAH MODEST CEAPĂ *Ceapă*
MONAH ANTONIE SALARU *Salaru*
FRATELE. EUGEN LAETUS *Laetus*

Sinteză referitoare la luările de poziție ale ierarhilor asupra temelor finale pentru viitorul Sinod Panortodox

Ne vom raporta la textele ce au fost pregătite, privind viitorul „*Sinodul Panortodox*”, care va avea loc la Academia Ortodoxă din Creta, în perioada 16-27 iunie 2016.

Am studiat temele aprobate oficial pentru a fi examinate și adoptate de viitorul Sinod, am văzut poziția ierarhilor desemnați să participe la pregătirea materialelor, am văzut nenumăratele luări de poziție ale celor din țara noastră și din alte țări, fie la nivel de **Întâistătători**, fie ale unor personalități considerate reperi ale ortodoxiei, la ale căror luări de poziție ne-am alăturat și pe care le-am inclus ca anexe în materialul prezentat.

Sunt nenumărate semnalele de alarmă trase de teologi sau ierarhi față de textele pregătite pentru Sinod. Am extras doar câteva din luările de poziție pentru a vedea care sunt îngrijorările noastre, ale semnatarilor acestui memoriu. Suntem împotriva ereziei și a afirmațiilor incluse în textele decizii publicate, după cum urmează:

I. Textul decizie - Misiunea Bisericii Ortodoxe în lumea contemporană

1. Capitolul 1.

Observăm, totuși, că toate acestea sunt bazate pe o antropologie defectuoasă.

În loc ca textul să facă referire la valoarea omului, se referă la „*valoarea persoanei umane*” (art.1), la „*sacralitatea persoanei umane*” (art.1), la „*valoarea înaltă a persoanei umane*” (art 3) și în alte locuri.

Desigur, la începutul documentului se afirmă că „*în termenul “persoană” este condensat conținutul creării omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*” (art. 1). Totuși, se continuă prin afirmația că „*sacralitatea persoanei umane*”, care decurge din crearea omului după chipul lui Dumnezeu, și din misiunea lui din planul lui Dumnezeu pentru om și lume „*a fost sursa de inspirație pentru Părinții Bisericii*” (art.1).

Părinții, totuși, insistă constant în sublinierea înțelesului termenului de „*om*”, în timp ce termenul de „*persoană*” este atribuit lui Dumnezeu.

Nu avem cunoștință de texte patristice care să vorbească despre „*sacralitatea*” și „*valoarea persoanei umane*”, ceva ce este produsul teologiei romano-catolice, așa cum arată clar Lossky și care în realitate este un punct de vedere ce ține de teologia post-patristică.

2. Capitolul 2

Formularea „*valoarea și sacralitatea persoanei umane*” din text, este asociată cu corelația cacodoxă dintre persoana umană și comuniunea dintre Persoanele Dumnezeiești. Acest articol face referire la „*comuniunea Persoanelor Dumnezeiești*”, în timp ce terminologia corectă ar fi unitatea și distincția Persoanelor Dumnezeiești. În Dumnezeu Triunic (trei Persoane de o ființă), există o comuniune a naturii și nu o comuniune a

persoanelor, de vreme ce persoanele au de asemenea propriile însușiri ipostatice incomunicabile.

De asemenea, problematică este și afirmația că „*persoana umană*” este „*purtatoarea concretă a chipului unui Dumnezeu personal*” și „*membri al unei comunități de persoane în unitatea neamului omenesc, prin harul, viața și comuniunea Persoanelor Divine în Sfânta Treime*” (art.1).

II. Textul decizie - Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine

1. Articolul 4

„*Biserica Ortodoxă, care se roagă neîncetat „pentru unirea tuturor”...*”

Trebuie să observăm că atunci când Biserica Ortodoxă se roagă – cum face întotdeauna – „*pentru unirea tuturor*”, are în vedere întoarcerea, în unire cu Ea, a tuturor celor care s-au despărțit și s-au îndepărtat, precum ereticii și schismaticii. Această revenire are loc după ce au renegat erezia sau schisma lor. După ce au părăsit acestea, ei sunt încorporați în Biserica Ortodoxă și se alătură Ei – se unesc cu Ea – prin pocăință și cerințele stabilite de sfințele canoane.

Biserica Ortodoxă a lui Hristos, nu a pierdut niciodată „*unitatea de credință și de împărtășire în Sfântul Duh*” și nu acceptă „*teoria restaurării unității*” a „*celor care cred în Hristos*”, deoarece Ea crede că deja există unitatea respectivă, între cei care sunt copiii Săi botezați. Această unitate există între ei și cu Hristos, în credința cea dreaptă (a Bisericii), care nu există în rândul ereticilor și a schismaticilor. Acesta este motivul pentru care Biserica vrea ca ei să se întoarcă în sânul Ortodoxiei prin pocăință.

2. Articolul 5

Cu privire la „*unitatea pierdută a creștinilor*”, este o greșeală, deoarece Biserica, ca popor de credincioși lui Dumnezeu, uniți între ei și cu Capul Bisericii Care este Hristos, nu a pierdut niciodată această unitate, care este a Sa și prin urmare, nu are nevoie să o regăsească, sau încă, să o caute, aceasta deoarece a existat dintotdeauna și va exista, din moment ce Biserica lui Hristos nu a încetat și nu va înceta niciodată să existe.

Expresia „*pentru restaurarea unității creștine*”, este eronată, deoarece unitatea creștină – și anume membrii Bisericii lui Hristos – n-a fost niciodată sfâșiată, din moment ce aceștia rămân uniți cu Biserica. Separarea de Biserica, și abandonarea Bisericii, din păcate, s-a întâmplat de multe ori prin erezii și schisme, dar pierderea unității interne a Bisericii nu s-a produs niciodată.

De ce în text se fac referiri multiple la „*Biserici*” și „*Confesiuni*”?

Care este diferența dintre ele, și ce element le caracterizează pentru ca unele să fie numite „*Biserici*” și alte „*Confesiuni*”? Care Biserica este cea care este eretică, care este cea care constituie un grup, sau o confesiune schismatică?

Cât, în ceea ce ne privește, noi mărturisim o singură Biserica, iar toate celelalte sunt erezii și schisme.

Considerăm că atribuirea titlului „*Biserica*” comunităților eretice sau schismatice este teologic, dogmatic și canonic absolut greșită, pentru că una este Biserica lui Hristos, așa cum este menționat în articolul 1, și o comunitate sau un grup eretic sau schismatic nu poate fi numit de noi Biserica. Doar Biserica Ortodoxă poate să fie numita astfel.

Nimic din acest text nu menționează că singura cale care conduce la unitate cu Biserica este doar întoarcerea ereticilor sau schismaticilor, în pocăință, la Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica a lui Hristos, Care, în conformitate cu articolul 1, este Biserica noastră Ortodoxă.

Referirea la înțelegerea „*tradiției Bisericii primare*”, dă impresia că există o diferență ontologică între Biserica primară a celor șapte Sfinte Sinoade Ecumenice și continuarea Sa autentică până în prezent, în care se află Biserica noastră Ortodoxă. Noi credem că absolut nici o diferență nu este între Biserica secolului XXI și cea din primul secol, căci una dintre trăsăturile distinctive ale Bisericii pe care o mărturisim în Crez este că Acesta este apostolică.

3. Articolul 6

Documentul vorbește despre „*dialoguri teologice între diferite Biserici și Confesiuni Creștine*” și participarea Bisericii Ortodoxe în mișcarea ecumenică, „*în credința că prin dialog ea aduce, astfel, o activă mărturie a plenitudinii adevărului lui Hristos și a comorilor ei spirituale înaintea celor care sunt în afara ei, urmărind un scop obiectiv – a păși pe calea spre unitate*”.

Există Biserici creștine altele decât Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească?

4. Articolul 12

Se menționează că scopul comun al dialogului teologic este „*restabilirea finală a unității în adevărata credință și în iubire*”.

Impresia care este dată este că noi, ortodocșii, căutam restabilirea în adevărata credință și unitatea de dragoste, ca și cum am fi pierdut-o și că o căutam să o găsim în dialogurile teologice cu eterodocșii. Considerăm că această teorie este teologic inadmisibilă de către noi toți.

Sfinții Părinți nu au vorbit de o anume „*lume creștină*”, nedefinită, dar într-un scop absolut precis și într-un mod concret, au definit astfel de concepte precum „*drept-măritori*”, „*credincioși ortodocși*” sau „*eretici*”, „*schismatici*”, etc. În schimb, în acest proiect de document, conceptul de „*erezie*” nu este niciodată menționat.

5. Articolul 16

Referirea textului la „*Consiliul Mondial al Bisericilor*” [CMB], oferă posibilitatea să definim poziția noastră, cu privire la diverse evenimente sincretiste anti-canonice care au avut loc, din timp în timp, și, de asemenea, față de numele lui CMB, pentru că, în el, Biserica Ortodoxă este considerată ca „*una dintre Biserici*”, sau o ramură a unei Biserici, care caută și luptă pentru realizarea ei în el CMB. Dar pentru noi, singura și unica Biserică a lui Hristos este cea pe care o mărturisim în Crez.

6. Articolul 20

“*Perspectivile Dialogurilor Teologice ale Bisericii Ortodoxe cu celelalte Biserici și Confesiuni creștine sunt întotdeauna determinate pe baza criteriilor canonice ale tradiției ecleziastice deja existente (Canonul 7 al celui de-al doilea Sinod Ecumenic și 95 al Sinodului Ecumenic Quinisext)*”.

Acest text are un conținut inexact și poate ușor duce în eroare pe cei care nu cunosc canoanele menționate, care descriu doar modul în care diferiți eretici pocăiți sunt acceptați în Biserică. Nu vorbim în niciun caz despre o anumită tradiție a Bisericii primare, de dialoguri inter-creștine – aceasta nu există și nu a existat niciodată. Mai mult decât atât, în textul mai sus menționat, se vorbește într-un spirit clar ecumenist de dialogul teologic cu „*celelalte Biserici și Confesiuni creștine*”, pentru a evita conceptul de „*eretici*” formulat de Sfinții Părinți.

7. Articolul 22

În ceea ce privește ideea că salvarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai de către sistemul sinodal care este „*judcătorul competent și ultim în materie de credință*”, conține un grad de exagerare care nu este conform cu adevărul. Într-adevăr, în istoria bisericească, numeroase Sinoade au mărturisit și au legalizat dogme false și eretice, în timp ce oamenii credincioși le-au respins și au salvat credința ortodoxă, făcând să triumfe Credința ortodoxă. Nici Sinodul fără poporul credincios – pliroama Bisericii – și nici poporul fără Sinodul episcopilor săi nu se pot considera ca Trupul și Biserica lui Hristos, și să exprime corect experiența și doctrina Bisericii.

8. Articolul 23

Exclue în mod categoric „*orice act de prozelitism sau a altor acțiuni de antagonism sectar provocatoare*”.

Cu ce înțeles este folosit aici cuvântul „*prozelitism*”? Considerăm că acest text pune creștinilor ortodocși un obstacol canonic evident în ce privește propovăduirea credinței ortodoxe către orice eretici.

III. Textul decizie - Taina Căsătoriei și impedimentele sale

1. Articolul 5 -a

*„Căsătoria între ortodocși și ne-ortodocși nu poate fi binecuvântată conform **acriviei canonice (canonul 72 al Sinodului Quinisext)**. Totuși, aceasta poate fi oficiată prin condescendență și iubire de oameni, **cu condiția ca pruncii care rezultă din această căsătorie să fie botezați și crescuți în Biserica Ortodoxă.**”*

Dacă sfințele canoane interzic chiar rugăciunea în comun, cum putem chema Duhul Sfânt ca să sfințească unirea lor (din care se poate să nu rezulte niciodată copii)?

Acest lucru este în mod clar interzis de canonul 72 al celui de-al VI-lea Sinod Ecumenic și, dacă, în cazuri individuale excepționale s-a făcut iconomie față de aceste canoane (de exemplu, în cazul căsătoriilor dinastice), aceasta nu înseamnă că putem legaliza această excepție și să o permitem masiv.

După cum subliniază profesorul D. Tselengidis, chiar ideea ca „***copiii reieșiți din această căsătorie să fie botezați și educați în Biserica Ortodoxă***” contrazice fundamentul teologic al căsătoriei ca Taină a Bisericii Ortodoxe, deoarece nașterea de copii (eveniment viitor incert) și botezul ortodox al copiilor nu pot să fundamenteze îndeplinirea Tainei Căsătoriei – acest lucru este clar interzis de al 72-lea canon, mai sus menționat. Sinodul, neavând rangul de Ecumenic, continuă profesorul D. Tselengidis, nu poate să aducă îndoielei sau să nege validitatea regulii absolut clare a Sinodului al VI-lea Ecumenic: „*căsătoria mixtă nu este permisă și, dacă aceasta se întâmplă, este considerată ca inexistentă*”.

Amintim doar câteva dintre Canoanele pe care ne bazăm cele exprimate:

Canonul 10 apostolic (OSÂNDIREA COMUNIUNII CU CEI AFURISIȚI).

Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească.

Canonul 45 apostolic (OPRIREA COMUNIUNII CU ERETICII)

Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească.

Canonul 46 apostolic (TAINELE ERETICILOR NU SUNT TAINE)

Episcopul ori presbiterul dacă va admite botezul sau jertfa ereticilor, poruncim sa se cateriseasca. Căci ce părtășie are Hristos cu Veliar; iar ce parte are credinciosul cu necredinciosul.

Canonul 62 apostolic (APOSTAZIA CLERULUI)

Dacă pentru frica omenească fie a vreunui iudeu, fie a vreunui elin, sau a vreunui eretic, vreun cleric cumva leapădă numele lui Hristos, să se îndepărteze din Biserică (să se dea anatemei); iar dacă leapădă numele de cleric, să se caterisească; dar pocăindu-se să fie primit ca laic

Canonul 64 apostolic (OPRIREA COMUNIUNII CU NECREȘTINII ȘI ERETICII)

Dacă vreun cleric sau laic ar intra în sinagogă (adunarea iudeilor sau a ereticilor) spre a se ruga, să se și caterisească și să se și afurisească.

Canonul 31 Laodiceea (ESTE OPRITĂ CĂSĂTORIA CU ERETICI)

Cu nici un eretic nu se cuvine a încheia căsătorie sau a se da fiii sau fiicele după eretici, ci mai ales a-i lua dacă ar făgădui că se fac creștini.

Canonul 23 Ioan Ajunătorul (CĂSĂTORIA CU ERETICII ESTE OPRITĂ)

Canonul al 72-lea al aceluiași sinod hotărăște că dacă un ortodox se împreună cu o femeie eretică, nunta să fie fără valoare, și căsătoria nelegiuită să se desfășoare; iar de vor stărui în această căsătorie, să se afurisească.

Canonul 75 apostolic (MARTORII ÎMPOTRIVA EPISCOPULUI)

La marturia cea împotriva Episcopului, eretic sa nu se primeasca, dar nici credincios unul numai, ca pe gura a doi, sau a trei martori, va sta tot graiul.

Canonul 15 Sin. I-II (OSÂNDA SCHISMEI). SCHISMA FAȚĂ DE PATRIARH. CARE DESPĂRȚIRE NU ESTE SCHISMĂ?)

„Cele ce sunt rânduite pentru presbiteri, episcopi și mitropoliți, cu mult mai vârtos se potrivesc pentru patriarhi. Drept aceea, dacă vreun presbiter, sau episcop, sau mitropolit ar îndrăzni să se depărteze de comuniunea cu propriul său patriarh și nu ar pomeni numele acestuia, precum este hotărât și rânduit în dumnezeiasca slujbă tainică, ci mai înainte de înfățișarea în fața sinodului și de osândirea definitivă a acestuia ar face schismă, Sfântul Sinod a hotărât ca acela să fie cu totul străin de toată preoția, dacă numai se va vădi că a făcut această nelegiuire. Și acestea s-au hotărât și s-au pecetluit pentru cei ce sub pretextul oarecăror vinovății se depărtează de întâii lor stătători și fac schismă și rup unitatea

Bisericii. Căci cei ce sedespart pe sine de comuniunea cea cu întâiul stătător al lor pentru oarecare eres osândit de sfintele sinoade sau de Părinți, firește adică, de comuniunea cu acela care propovăduiește eresul în public și cu capul descoperit îl învață în Biserică, unii ca aceștia nu numai că nu se vor supune certării canonicești, desfăcându-se pe sineși de comuniunea cu cel ce se numeșteepiscop chiar înainte de cercetarea sinodicească, ci se vor învrednici și de cinstea cuvenită celor ortodocși. Căci ei nu au osândit pe episcopi, ci pe pseudoepiscopi și pe pseudoînvățători și nu au rupt cu schismă unitatea Bisericii, ci s-au silit să izbăvească Biserica de schisme și de dezbinări”.